

A bálvány

VMan Magazin

Írta: Elliott David – Fordította: Vic és Barbi
<http://taylorlautnerweb.com>

* * * * *

Taylor Lautner az egész kamaszkorát az Alkonyat sorozat forgatásának és népszerűsítésének szentelte. Most a fiatal színész, aki az idén ősszel megjelenő Elhurcolva (Abduction) című filmben remekel, végül egy sokkal nagyobb feladatra összpontosítja a figyelmét: megválaszolja a kérdést, ki is az a Taylor Lautner?

A szálloda lakosztályának ajtókilincsei feszítőmandzsettákkal vannak elreteszelve, ezeket a műanyag torlaszokat zavargások idején szokták használni, így ahhoz, hogy be lehessen jutni az ajtón, ki kellene ütni a zsanérjait, ami nagyon is lehetséges. Bent a szobában Taylor Lautnert és Alkonyatos színésztársát, Kristen Stewartot olyan biztonsági őrök védik, akik valószínűleg eléggé meg vannak fizetve ahhoz, hogy a színészeknek szánt golyó elé vessék magukat – és persze ki is vannak képezve és tanítva erre. Kétezer brazil lány rohan fejvesztve felénk, akik valahogy nem csak azt derítették ki, hogy melyik szállodában ad interjút a két sztár, hanem azt is, pontosan melyik szobában. A tinik serege megelőzte a hotel biztonsági szolgálatát és elindultak felfelé a lépcsőházban. „És ez volt az a pillanat, mikor Kristen és én úgy néztünk egymásra, hogy 'Mit akarnak? Mondjuk kétezeren csak úgy berontanak a szobába, mit fognak csinálni?'”

Lautner mindezt könnyed bájjal és komoly ártatlansággal mesélte nekem. A vele való találkozás első perceiben azt mondhatod, teljesen hiteles, egészen őszinte, csaknem egy nagy gyerek. Lautnernek az a rendeltetése, hogy ünnepezt sztárrá váljon a hollywoodi nagy szórakoztató iparban belátható időben belül, és ezt a tényt szilárdítja meg a most szeptemberi Abductionnel, az egyfajta tinédzser Bourne rejtély-akció-thrillerrel, melyet a saját produkciós cége, a Quick Six készített, és novemberben a Hajnalhasadás első részével, mely az első fele az utolsó Twilight folytatásnak.

Ahogy meséli a történetet, annyira szimbolizálja a nehézségeket, melyek együtt járnak az óriási sikerével, csordultig telve minden elismeréssel, melyeket neki ítélnék, melyekért olyan keményen dolgozott, hogy kiérdemelje őket. Ez persze egy izgalmas történet, tökéletes szemléltetése a világ minden táján élő Alkonyat rajongók egy fanatikus, majdnem vérszomjas részének. De ezt a sztorit Lautner már elmesélte Conan O'Briennek a The Tonight Show-ban 2009 novemberében. És aztán újra a GQ Magazinnak 2010 júliusában.

Dél előtt 10 óra van Manhattanben, Taylor Lautner és jómagam a szállodája egy félreeső bokszában ülünk (egy kiváltságosan védett menedékhely), 35 emelet magasan az égben. Lautner néha a mellettünk lévő hatalmas üveglak felé néz, ki és le a városiak örült folyamára, ahogy kezdik a napjukat, élnek a saját életüket, szabadon kutatnak az impulzusok és szenvedély iránt. Én is kinézek, bár befejezte az unott anekdotát. A testőre – feltételezhetően az –, 20 lányra ül tőlünk, narancslevet iszik, noha Lautner alapvetően semmit nem mond magáról.

Mielőtt tovább mennék, egy cáfolat: ez nem egy hírességről való elmélkedés, egy régen lejárt társalgás, túl nyilvánvaló szóba hozni, a történelem egyik legsikeresebb filmfranchise-ának vezető szereplőjével. Nem arról szól, hogyan védik manapság a hírességeket, milyen jellegtelenné és megviseltté váltak. Ez csupán az, amiről minden címlaptörténetnek szólnia kéne: *kicsoda Taylor Lautner?*

Ez a lényege egy példaképről, különösen egy tinédzserről, szóló cikknek: a személyisége mélyére hatolni, feltárni a valódi személyazonosságát. De ami azt illeti, nem hiszem, hogy Taylor Lautner meg tudja válaszolni ezt a kérdést. Azt elmúlt két évben nem csak azért ismételtette a brazil lányok sztoriját, mert a publicistája megengedte, hanem mert talán az egyike a 19 éves fiú borzongató élményeinek, mióta a Twilight Saga elkezdődött. És minden, amit elért, itt van a hotelszobában.

Az Alkonyat előtt Lautner egy koraérett michigani kölyök volt, 8 éves korától négyszeres karate világbajnok. Oda-vissza utazott Grand Rapids és Los Angeles között a versenyek és a filmmeghallgatások miatt, melyekre harcművész edzője bízta. A harcművészet által szerzett bátorsága segítette neki megszerezni a Cápásrác és Lávalány kalandjai 3-D-ben című film főszerepét, ugyanazon stúdió filmjében, akik a rendkívül sikeres Kémkölyök franchise-t létrehozták. A családja L.A. külvárosába költözött, és Lautner a következő három évet színészkedéssel (egy rakás apró mellékszerep) és iskolába járással töltötte. Fiatal és szenvedélyes volt, éppen csak

elkezdett belépni abba a korszakba, amikor az önérzet elkezd kifejlődni. 15 évesen elnyerte Jacob Black szerepét az Alkonyatban.

Lautner jövő februárban tölti be a húszat, maga mögött hagyva a legjobban fizetett tinédzser színész címét – a rekordot, melyet a három Alkonyat filmben a mai napig kevesebb mint 2 óra vásznon töltött idővel állított be, a felét kizárólag a Napfogyatkozásban (a többségét félmeztelenül töltötte) – csaknem rendkívül gazdag emberré tette őt. Nemrég végzett a franchise-t befejező kétrészes Hajnalhasadás forgatásának utolsó részeivel (melyért állítólag 12,5 millió dollárt és a bevétel 2,5%-át kapja), amelyet a következő két évben fog népszerűsíteni. De mibe kerül ez neki?

Lautner majdnem az egész kamaszkorát az Alkonyatnak áldozta. Ha nem forgat, népszerűsít. Mialatt az első filmet reklámozta, hihetetlen módon (és rendkívül jól dokumentáltan) 14 kiló izmot pakolt magára, teljesen átformálva a testét valami csaknem felismerhetetlenné korábbi önmagához képest. Ez a szünni nem akaró forgatás, népszerűsítés és kiharcolt elszigetelődés gátló tényezőnek bizonyult az élettapasztalat szerzés terén.

„Michigan és Kalifornia mellett nem sok mindent fedeztem fel,” – mondja Lautner az Alkonyat előtti ártatlanságáról. *„Amikor a filmeket népszerűsítve utazom a világban, azt mondom, vakáción vagyok, de ez valójában nem igaz, gondolom – mert (amikor) egy gyönyörű városba megyek, az egész időt a hotelszobában töltöm és aztán vissza a gépre a következő hely felé.”*

Ami az Alkonyatot illeti, a forgatás nem volt rövid. Lautner az elmúlt néhány év nagy részét a szereplőkkel, a forgatócsoporttal és a családjával töltötte, akik gyakran utaznak vele és akikkel még ugyanabban a külvárosi házban lakik, ugyanabban a szobában, ahová akkor költöztek, amikor 11 éves volt. *„Igazán hasznos volt, hogy mindannyian ugyanazokon a dolgokon ugyanakkor mentünk keresztül,“* – folytatja. *„Úgy gondolom, ha nem lett volna ilyenfajta kapcsolat közöttünk, elég nehéz lett volna. Eléggé magányos. Mert amikor forgatsz – ezeket a Hajnalhasadás filmeket hét hónapon át forgattuk – és egész idő alatt kizárólag a szereplőtársakkal vagy, ugyanúgy a szabadnapokon vagy a hétvégéken, becsavarodsz.“*

De nem csak a forgatási ütemterv és a promóciós körutak lopták el Lautner kamaszkorát, hanem a Twihardok is - pusztán csak sétálgatni New York utcáin, gyakorlatilag lehetetlen. *„Vannak olyan alkalmak valóban, amikor nem törödsz [többé] semmivel, mész és megteszed: sétálsz egyet New Yorkban. Ami örületes, majd visszajössz és úgy vagy vele, 'Rendben, hát ez vicces/szórakoztató volt. Két hétig nem fogom újra ezt csinálni.“*

Ennek a társadalmi karanténnak talán az a legeggyedülállóbb aspektusa, hogy ezek a fanatikus hordák nem a színészek, hanem a karakterek miatt megszállottak, akiket ők játszanak. Még Lautner is elismeri ezt. *„Kétségtelenül, ez a karakterek miatt van, akiket alakítunk. Ők szerelmesek Bella Swanba, Edward Cullenbe és Jacob Blackbe. Úgy értem, úgy gondolják, hogy ismerik őket. Mi csak eléggé szerencsések vagyunk, hogy eljátszhatjuk őket, [de] határozottan úgy gondolom, ez csak karakterek miatt van.“* Így rögtön, minden hízelgés, amit Lautner 16 éves kora óta kapott, nem miatta, hanem egy képzelt vérfarkas kivetítése miatt volt.

De Lautnernek szenvedélye a film és a filmipar, kívül-belül. És elkezdte, bölcsen, használni a saját árucikkét, hogy folytathassa a szenvedélyes terveket. Az Abduction a saját produkciós cégének, a Quick Six-nek a terméke, melyet az édesapjával vezet. Elvitték a csomagot (forgatókönyv plusz Lautner) a piacra és közreműködtek John Singleton (igen, Fekete vidék John Singleton) rendezőként való szerződésében. A film kétségtelenül meg fogja erősíteni Lautnert, mint befolyásos embert, a filmiparban, és biztosítja a sikerét az Alkonyat utáni világban, bebizonyítva a rajongóinak és a szakmának, hogy ő nem Jacob Black, hanem egy valódi filmsztár.

Amint Lautner végül túllép az Alkonyatos korszakán, nemcsak a saját filmjei azok, melyeket szabadon ki fog aknázni, hanem az identitását és az öntudatát is, amelyeket milliókért bocsát áruba. A beszélgetésünk hátralévő részében mindvégig egyre több és több történetet mesélt, melyeket én már olvastam, amikbe felkészülésem során belebotlottam. De amikor sürgetni kezdem, megismételve azt a kérdést, hogy kicsoda ő, mit csinál, amikor nem dolgozik, szívszorító áttöréssel állt elő: *„Ha nem forgatok, akkor promótálok, és ha nem lett volna az Alkonyat, akkor lett volna egy másik film, az is nagyon lefoglalna. De igen is, nem is, Én... tudod csak lógok a barátaimmal, a családommal és ilyenek – de nem is tudom. Amikor nem forgatok, hát akkor – nem is tudom, hogy mit csinálok.“*

* * * * *

Megjelent a VMan magazin 2011. őszi kiadásában.